

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Jesper Simonsen): Jeg skal paa Regeringspartiernes, Flertallets, Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, saaledes som det foreligger. Det fremgaar af Forarbejderne til den Retsplejelov, som blev gennemført i 1916, at man da havde høje Idealer. Man var behersket af Tanken om den upartiske, lidenskabsløse Dommer, der lige saa lidt følte sig allieret med Anklagemagten som allieret med den tiltalte. Det fremgaar af Lovens Bestemmelser, at man dog ventede, at Dommeren snarest skulde have den sigtedes Tarv for Øje i Konflikttilfælde. Disse høje Idealer naaedes ikke i Praksis. Lovens Ord var i og for sig gode nok til, at Loven kunde være gennemført paa den Maade, man havde tænkt sig det, men Forholdene var for stærke. Den nedarvede Retspleje havde naturligvis præget de Folk, der skulde føre den nye Retspleje ud i Livet. Man stod med en ung, uøvet Anklagemagt og de gamle Dommere, der havde siddet som Forhørsdommere gennem lange Tider. Retsplejen blev derfor ikke, hvad man havde ventet, hvilket paa den ene Side affødte Kritik og Ønsker om virkelig at faa de Løtter, man havde givet Befolkningen med Hensyn til Retsplejen, indfriet. Paa den anden Side har nogle faa Nævningekendelser fremkaldt en overdreven Opposition mod Dele af den nye Retspleje. Alt dette har affødt en Meningskamp om Retsplejen, som vi nu staar midt i. Man ser, at Kredse, som med sand Uforsonlighed, men ganske inkonsekvent vender sig mod det, at Nævningerne ikke ubetinget føler sig bundne ved en helt forældet Straffelov, ogsaa vender sig mod min selvfølgelig Hævdelser af, at den helt nye Retsplejelovs Regler om Varetægtsarrest og Offentlighed skal overholdes af Domstolene. De nu givne Regler skulde sikre Retten den eneste holdbare værdige Stilling som den upartiske Domsmagt. Det er mit Haab, at Lovforslaget maa blive gennemført uden væsentlig Forringelse af det, som nu findes i det, saaledes at dette Maal kan naas.

Loven er vel forberedt. Den har sin Rod i en Kommissionsbetænkning, som blev afgivet allerede i 1922 om Ændringer i den kriminelle Retspleje, og i den mellemliggende Tid har Aar efter Aar med nogle faa Aars Undtagelser Forslag været fremsat, suppleret med nye Bestemmelser og nu under den nuværende Justitsministers Ledelse supple-

ret med nye Forslag, udarbejdede af de af Justitsministeren straks, efter den høje Ministers Tiltrædelse af Embedet nedsatte Kommissioner. Loven er saaledes saa vel forberedt og saa indgaaende behandlet i Tinget, at man maa have Lov til at haabe, at den maa blive gennemført i denne Samling.

Dermed er naturligvis ikke det sidste Ord sagt i vor Retspleje, og der er da navnlig et Forhold, som jeg ikke her kan undlade at nævne, før vi nu slipper Lovforslaget og lader det gaa til Landstinget. Det er Spørgsmaalet om Dommeruddannelsen. Under Diskussionen her i Tinget har der været talt om den store psykologiske Indsigt, som maa kræves, naar den nye Straffelov skal føres ud i Livet, og man har diskuteret, hvorvidt den kunde ventes at være til Stede hos Lægmandene eller hos de faguddannede Dommere. Jeg maa desværre for de faguddannede Dommers Vedkommende sige, at det paa dette Omraade ingenlunde staar saa godt til, som ønskeligt var. Den Undervisning og Uddannelse, de vordende Dommere faar i saa Henseende, er ikke tilfredsstillende, og man kan ogsaa godt sige, at det for en Del af vore Dommerembeders Vedkommende er saaledes, at de unge Jurister, der gaar ind til Dommerembederne, ikke har den Uddannelse, som egentlig var ønskelig. Jeg henstiller, at man fra Regeringens Side har Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Lovregler kan være saa gode, de være vil, det er jo Mennesker, der skal føre dem ud i Livet, og de Folk, man betror dette Hverv, maa have en Uddannelse, der sætter dem i Stand til virkelig at løse den Opgave, man giver dem.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Elmqvist: Jeg kan selvfølgelig ikke dele den ærede Ordførers (Jesper Simonsen) Haab om, at Lovforslaget maa blive gennemført i den foreliggende Skikkelse. Jeg har imidlertid ved Lovforslagets anden Behandling udførligt omtalt de store Spørgsmaal, og jeg har ganske specielt argumenteret stærkt mod den offentlige Voterings Indførelse. Heroverfor er der hverken af den højtærede Justitsminister eller af den ærede Ordfører fremført noget, som giver mig Anledning til at tage denne Diskussion op. Den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører har i Virkeligheden ikke ved Behandlingen fremført Argumenter for at gaa bort fra det, man nu har, og som man er tilfreds med, for at gaa til offentlig Votering.